

-Ама..., това жена ми ли е? Кои е този мъж до нея, на всичкото отгоре - и чуждо дете в лолката!? Не може да бъде, това огледало лъже!

Тогава Свети Петър се обърнал към него и му казал:

- Циганино, нали знаеш, че лъжливи огледала няма! Огледалото отразява всичко, което му покажеш - било то добро или лошо! Сега..., че жена ти не е изчака-

ла и един месец откакто ти се помина и се ожени, никой не е виновен!

- Щом е така, аз ще счупя огледалото!

Замахнал ромът с ръка и счупил огледалото на ромите.

Затова и до ден днешен, на другия свят ромите нямат огледало защото не могат да приемат реалността и да се съобразяват с нея.

Ромска орисия

Някога ромите в Ракитово били много бедни. Работели от тъмно до тъмно, но все не могли да свържат двата края. Животът им бил черен като въглищата, които горели.

По това време край реката живеел един беден ром с многобройната си челяд. Той събирал борина и горял катран, но децата му все били гладни и голи. Всеки ден, когато отивал в града да продава катран, минавал по един стар мост.

Една сутрин бедният ром отново тръгнал към града и пак трябвало да мине през моста. Нали бил честен и трудолюбив, Господ решил да го възнагради. Оставил едно гърне пълно догоре с жълтици на моста, та когато се върне беднякът, да ги намери.

Добре ама - никой не може да избяга от съдбата си.

Нашият ром, като стигнал до моста, си рекъл: "Защо не опитам да мина през моста със затворени очи. Толкова години минавам от тук, знам колко е широк и дълъг този мост."

Затворил си очите, сложил ръце в джобовете и тръгнал. По средата на моста се препънал в гърнето с жълтици, бутнал го и то паднало в реката. Бедният ром дори не си и помислил, че е бутнал късмета си. Стигнал до другия бряг, отворил си очите и си рекъл: "Е-е-е, и друг път съм минавал от тук, но не съм се препъвал. И все пак го преминах и със затворени очи."

Прибрал се бедният ром в колибката си и продължил да живее постарому.

Поуката от тази приказка е, че никой не може да избяга от орисията си.

